

Leeuwen er aan toe: „Jij lijkt op mijn vrouw.” „O.” Freek tuurde even langs Van Leeuwen heen, vroeg toen ineens:

„O, u wou weten of ik familie. . . .” Van Leeuwen knikte. Nieuwsgierig gluurde de jongen hem aan. „Maar dat is zuiver toevallig enfin je kunt wel gaan, bedankt voor de inlichtingen.” Hij stak hem de hand toe. „Dag Freek.” „Dag meneer.” De jongen drukte haastig de hand en verliet het lokaal.

III

De weduwe Van Maren verdiende het brood voor haar en haar zoon met kamers verhuren. Ze had betere tijden gekend en was dan ook niet wat men noemt een kamer-verhuurster.

Zij was niet jong toen ze trouwde, éénendertig jaar. Hendrik van Maren was geen kwaad mensch. Plichtsgetrouw, netjes, hoffelijk, huiselijk, zeer goede eigenschappen. Maar hij was koel, nuchter, zakelijk. Ook in zijn liefdesleven heerschte een pijnlijke, koude zakelijkheid.

Nadat ze een half jaar getrouwd waren had zij in zich iets voelen verkillen. Of iets stierf. Vier maanden daarna werd Freek geboren. Het leek of oude banden van liefde hernieuwd werden. Hendrik zong soms, floot of neuriede. Maar na een jaar was hij gewend aan het wonderlijke dat kind heette en beschouwde hij hen beiden als een onvervreemdbaar bezit, een onroerend goed, als een huis. De verkilling ging verder. Hij bleef dezelfde, merkte niets.

Zoo kwamen er avonden, wanneer hij naar kantoor was om over te werken, dat ze in een wonderlijke helderheid het verloop van hun beider leven zag. Ze leed er onder, werd langzamerhand stiller en in zichzelf gekeerd. Toen ze op een avond samen in de kamer zaten, begon ze er over te spreken. Hij keek verstrooid op uit zijn avondblad.

„Vrouwen hadden altijd van die vreemde, ernstige dingen. Het was hun niet voldoende om gelukkig te zijn, dat alles geregeld liep als een goed gesmeerde machine. . . .” Dat was zijn lijfspreuk. Wanneer hij dat zei, had zij gezwegen. Maar ze dacht dat hun leven ook zoo zou loopen, glad, zonder oneffenheden van vreugde of smart.

Hij had dien avond eerst geluisterd met een half oor. Ineens had hem iets getroffen in den toon waarop zij sprak, iets dat hem met verbazing en een lichte ergernis vervulde. Hij had zijn krant plat op tafel gelegd, was gaan verzitten op zijn stoel, had toen den bril op zijn voorhoofd geschoven en, met de hand voor de oogen, moe van het